

Ὅπου τοῦ ἰκριώματος καλύπτει ὁ μανδύας,
Καὶ θέλουν, ἄδικος ἐλπίς εἴν δὲν μ' ἀπατήσῃ,
Μετὰ τοῦ ξίφους ἀπ' αὐτῆς τῆς θήκης ἐκπηδήσει.
Ἐν τούτοις, μοῖρα φαιδωλὴ δὲν μ' ἔδωκεν ὡς τώρα
Εἰμὴ ἀέρα, φῶς, νερὸν, κοινὰ τοῦ πλάστου δῶρα.
'Ἐν μέσῳ τώρα τοῦ δουκὸς κ' ἐμοῦ θ' ἀποφασίσης'
Ἐκείνον θέλεις νυμφευθῆ; ἐμὲ θ' ἀκολουθήσῃς;

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Σ' ἀκολουθῶ.

ΕΡΝΝΑΗΣ.

Καὶ μεταξὺ συντρόφων τραχυτάτων,
Ποῦ πρὸ πολλοῦ ὁ δῆμιος γνωρίζει τὸνομά των,
Ποῦ δὲν ἀμβλύνοι τίποτε τὰ σιδηρᾶ των στήθη,
Καὶ ὅλοι αἶμα ἐκδικοῦν ἔπου σκληρῶς ἐχούθη,
Θὰ ἔλθῃς σ π ε ῖ ρ α ν, ὡς λαλοῦν, νὰ ἐδηγῆς ἀνόμων,
Διότι — δὲν τὸ ἀγνοεῖς — εἶμαι ληστής τῶν δρόμων!
Ἐνῶ τὸ πᾶν μ' ἔδωκεν ἐντὸς τῆς Ἰσπανίας,
Ἐγὼ, εἰς δάση σκοτεινὰ, εἰς μαύρας ἀκρωρείας
Κ' εἰς βράχους, ἔπου ἀετὸς φοβεῖται νὰ πατήσῃ,
Τὴν Καταλὼν ἑστερῆα νὰ μὲ φιλοξενήσῃ.
Οἱ μάχημαί της ὄρειοι μ' ἀνέθρεψαν παιδίον,
Καὶ χιλιάδες τώρα τρεῖς πολεμιστῶν ἀνδρείων,
Ἄν ἀκουσθῆ τὸ κέρασ μου εἰς βράχους νὰ σημαίη,
Προφθάνουν ... Τρέμεις! νὰ σκεφθῆς καιρὸς ἀκόμη μένει.
Εἰς βράχους θὰ μ' ἀκολουθῆς κ' εἰς φάραγγας δρυμῶνων
Μὲ ἄνδρας εἰκονίζοντας τὴν ὄψιν τῶν δαιμόνων.
Θὰ ὑποπτέης τὴν φωνὴν, τὸ βλέμμα, τὰς κινήσεις·
Εἰς γλῶσιν θ' ἀναπαύεσαι, εἰς χεῖμαρῶν θὰ σβύσης
Τὴν δίψαν, καὶ ὀηλάζουσα βρέφος κανὲν σιμά σου,
Θ' ἀκούης σφαίρας νὰ φουσῶν περὶ τὰς ἀκοάς σου.
Θὰ ζῆς πλανητὴς μετ' ἐμοῦ, φυγὰς, καὶ μετὰ τρόμου
Θὲ ν' ἀναβῆς ἔπου κ' ἐγὼ, ἐπὶ τῆς λαμπυρόμου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ,

Σ' ἀκολουθῶ.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

Ὁ δούξ γνωστὸς εἰς πλοῦτον, γαίας, φήμην·
Ὁ δούξ δὲν ἔχει ὄνειδος εἰς τοῦ πατρὸς τὴν μνήμην·
Ὁ δούξ ἰσχύει, καὶ ὁ δούξ νυμφίος προσφιλέης σου,
Σὲ δίδει τίτλους, θησαυρούς...

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Ἀναχωρῶ μαζῇ σου.

'Ἐρνάνη, μὴ τὸ μέγεθος τῆς ἀποφασίσεώς μου
Ἐλέγξῃς. Εἶται δαίμων μου ἢ φύλαξ ἄγγελός μου;
Δὲν τὸ ἠξεύρω, πλὴν, εἰκὼν πιστῆς σου θεραπείνης,
Ἢμ' ἐδική σου. Διὰ τί; Δὲν ἔχω τέρψιν ἄλλην,
Πλὴν νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς, καὶ νὰ σὲ βλέπω πάλιν,
Καὶ νὰ σὲ βλέπω πάντοτε. Τὸ βῆμά σου ἐκλείπει,
Καὶ τῆς καρδίας μου θαρρῶ πῶς σταματοῦν οἱ κτύποι.
Φεύγεις, καὶ φεύγω μετὰ σοῦ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου·
Πλὴν ἀντηχεῖ τὸ βῆμά σου τὸ τόσο λατρευτὸν μου,
Καὶ τότε συναισθάνομαι, ὡ ἔκστασις καὶ πλάνη!
Πῶς ζῶ, πῶς ἡ καρδία μου ἐπέστρεψεν, Ἐρνάνη!

ΕΡΝΑΝΗΣ. (Ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν)

ὦ ἄγγελε!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

Τὴν αὔριον ἔλθε μὲ συνοδίαν,
Μεσάνυχτα! ὦ, πρόσωπε, θὰ μὲ ἰδῆς ἀνδρείαν.
Θέλεις κτυπήσει τρεῖς φορὰς.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

(κατὰ τὴν Ἀγ' τοῦ ἔτους.)

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περιλυτο ἐμβάϊον
Μὲ μάτι θαυρασμένον, μὲ πρόσωπο ὄχρῳ,
Γιατὶ νὰ σὰς χαρίσω δὲν ἔχω τὸ καῦμένο,
Οὐδ' ἓνα λουλουδάκι μυρσίνης δροσερῷ.

Μόνον νὰ ζῶ ἡ μοῖρα μου ἔγραψε, καὶ μόνον
Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον θλιμμένο περπατῶ,
Πλὴν σήμερον ἐμπρὸς σας τὰ χέρια μου σταυρόνω,
Καὶ ψάλλω τὸ ψωμάκι ἀλλὰ δὲν τὸ ζητῶ...

Τῆς μοῖρας ἀποπαῖδι, σὰν φθινοπόρου φύλλο,
Τὸ ἄσκοπό μου βῆμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶ,
Κάνεις δὲν μ' ἀγαπάει, κάνεις δὲν μ' ἔχει φίλο,
Γιατὶ δὲν ἔχω μᾶνα καὶ εἶμαι ὀρφανό!

Δὲν ἔχω μᾶνα! Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια,
'Ἐρήμωσις καὶ πείνα καὶ κρῶ κατοικεῖ,
Μοῦ ψάλλουν καὶ τὰ τρία φρικῶδη μοιρολόγια,
Σ' ἀγρία τοιαυτὴν φρενήρη μουσικῇ.

'Ἄλλα παιδιὰ σὰν βλέπω ἐκεῖ ποῦ διακονεῖω,
Νὰ λάμπουν στὸ μετᾶξί, χαρούμενα, εὐτυχῇ,
'Ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ τους τὴ μᾶνα τους ζηλεύω...
— Ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα, μανουλά μου φτωχῇ.

Δὲν πρόφθασ' ἡ καῦμένη φιλιὴ νὰ μοῦ χαρίσῃ,
Οὔτε νὰ μὲ χαϊδέψῃ, οὔτε νὰ μ' εὐχηθῇ...
'Ἀλλοῖμονον, εἰς ἔποιον στὸν κόσμον τοῦτον ζήτη
'Ἀπ' τὴν καλὴν του μᾶνα χωρὶς νὰ φιληθῇ.

Προχθὲς σ' ἓνα λειθάδι, παιδιὰ εὐτυχησμένα,
'Ἐνα παιγνίδι ὅλα ἐπαίζανε κοινῶ.
— Μὲ παίζετε, τοὺς εἶπα, μὲ παίζετε κ' ἐμένα;
— Δὲν παίζετε, μοῦ εἶπαν, ἡμεῖς μὲ τ' ὀρφανό!...

'ὦ, εἶθε, σὰν λουλούδια στῆς γῆς τὸ περιδῶλι,
Καθένας σας νὰ πέρηθ' ὀροσιά ἀπ' τὸν οὐρανό,
Εἶθε νὰ ἔχουν μᾶνα στὸν κόσμον τοῦτον ὅλοι,
Κ' ἐγὼ νὰ ἦμαι μόνον γιὰ ὅλους ὀρφανό!

ΜΑΡΙΑ...

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Περὶ ἡλθίς: Aroldo.—Elisir d'Amore.—Tra-
viata.—Ebreo.—Don Checco.—Ernani.

Ἐὰν ἐπεσεκέφθητε ποτὲ τὴν χώραν ὅπου ἀνθεῖ
ἢ πορτοκαλλέα, θὰ ἀπηντήσατε βεβαίως μετα-
βαίνων ἀπὸ Σικελίας εἰς Νεάπολιν, εἰς τὸν ὑπὸ δαι-
μόνων κατοικούμενον ἐκεῖνον παράδεισον, ὡς ἔλεγον